

Hồi 1

Hoa Tuyết Phủ Xác Người

Vào mùa đông, khí hậu rét buốt cũng gia tăng, nhất là về đêm ở thị trấn Nguyên Dương này, đó cũng là điều bình thường.

Nhưng đêm nay, gió thổi mạnh từng hồi làm tăng giá lạnh, nên mọi người phải chui vào nhà đốt lò sưởi, quây quần bên ánh lửa, uống vài chung rượu để xua đuổi cái lạnh.

Gió thổi càng lúc càng mạnh. Có người lo âu hé mở cánh cửa ra bầu trời u ám, rồi vội vàng quay vào nói:

- Tuyết lại rơi rồi, hèn chi lạnh như thế này.

Thị trấn hầu như im vắng, nhà nhà cửa đóng gai. Ngoài đường hầu như không người qua lại.

Trong thị trấn đã như thế thì ngoài ngoại ô càng u tịch trong đêm tuyết rơi này.

Nhưng trên đường vắng lại có đoàn người ngựa đi nhanh, dưới hoa tuyết bay bay từ thị trấn thoát ra vùng ngoại ô.

Chợt từ nơi mé một ngọn đồi, lại có một toán người ngựa khác, y phục toàn màu đen, khăn che kín mặt, lướt nhanh chặn toán người trong thị trấn ra. Đôi bên không nói câu nào mà chỉ ghìm ngựa thật gấp, làm cho những con ngựa cất vó tiền hí lộng rền vang.

Một tên y phục đen bỗng hét lên:

- Tấn công!

Tức thì toán y phục đen bịt mặt ập tới và một cuộc ác chiến diễn ra trong tiếng ngựa hí, trong tiếng binh khí chạm nhau, tiếng la hét vang rền. Rồi sau cùng là những tiếng la kinh hoàng của những người giã chết của đôi bên. Nhưng thiệt hại nặng nề thiên về toán người bị chặn đánh, dần dần toán người đó chỉ còn lại hai người dạng trung niên một nam, một nữ đang ở trong vòng vây của bọn áo đen bịt mặt.

Một tên áo đen cất tiếng:

- Hãy trao quyển sách cho ta!

Người nam trung niên cười nhạt đáp:

- Có bản lĩnh thì cứ qua lấy!

Tên bịt mặt áo đen quát:

- Được lắm!

Tức thì, ánh đao lấp lánh của hắn đã phủ chụp tới giữa mặt đối phương. Người nam trung niên quay người, tung kiếm tiếp chiêu nhắm giữa ngực tên bịt mặt để phản công, khí thế rất mãnh liệt.

Tên bịt mặt không chậm trễ biến thế, hoành đao gạt kiếm rồi nương đà tạt đao phóng tới.

Nhưng kiếm ảnh chợt dừng lại, chợt phát động thành những điểm quang vàng ánh điểm vào các yếu huyệt của tên bịt mặt.

Chợt có tiếng la:

- Coi chừng! Điểm Quang kiếm pháp...!

Lập tức, tên bịt mặt đi bộ lùi lại nhưng vẫn không kịp nữa, hắn cảm thấy đau nhói ở ngực phải bật lên một tiếng hét đau đớn.

Toàn thân hắn run lên, khi người nam trung niên rút thanh trường kiếm ra khỏi ngực hắn. Máu đỏ tuôn đổ hòa lẫn với tuyết.

Người trung niên vội quay lại quan sát đấu trường. Vừa lúc đó, thêm một tiếng kêu thê thảm nữa. Một tên bịt mặt văng ra khỏi vòng chiến bởi vừa nhận một cước của thiếu phụ trung niên.

Vòng vây của bọn bịt mặt vẫn siết chặt, ánh kiếm đao vẫn lấp lánh. Hoa tuyết càng rơi nhiều hơn theo từng cơn gió mạnh.

Nam, nữ trung niên hai người lúc này đã di chuyển lại gần với nhau hơn để cùng nương tựa, để dễ dàng chống trả với kẻ địch.

Chợt một tiếng hét từ bọn áo đen:

- Chết này.

Cùng với một loạt phi châm lóng lánh phủ chụp hai người. Chỉ thấy nam nữ trung niên xoay tít thân người và kiếm ảnh che kín chặn phi châm lại, chúng rơi lả tả trên mặt tuyết.

Hai người trung niên chợt quay đầu nhìn nhau, trong ánh mắt hình như cùng muốn nói:

- “Mãnh hổ nan địch quần hồ”.

Cùng chung ý nghĩ, hai người cùng quát lên một tiếng lớn, hai thanh trường kiếm bắt đầu tỏa ra những điểm quang màu vàng tấn công liên tục để mở vòng vây. Những thế kiếm quá cương mãnh và độc hiểm làm cho bọn bịt mặt áo đen nhất thời phải dạt hẳn ra né tránh. Hai người trung niên nhanh như chớp ra roi giục ngựa phóng tràn qua rồi lao đi như gió cuốn.

Bọn bịt mặt nhìn theo bất lực và bắt đầu vội vàng thu dọn chiến trường.

Hai con ngựa vẫn tiếp tục đưa đôi nam nữ trung niên lao đi trong gió tuyết đêm khuya, qua những núi đồi u tịch, rừng cây đang oằn người dưới những đống tuyết trên cành lá. Dầu là đêm mười tám, ánh trăng chỉ mờ ảo dưới lán tuyết rơi nhưng hai nam nữ kia cũng chợt thấy phía trước xa xa, giữa đường có một bóng đen ngồi trên một con ngựa trắng cản lối đi của họ.

Nam trung niên cho ngựa chậm lại, sát vào thiếu phụ bảo:

- Hãy cẩn trọng!

Thiếu phụ cho ngựa thả kiệu đáp:

- Chúng ta chậm lại đã.

Trong lúc hai người nói chuyện, hai con ngựa của họ vẫn từ từ tiến tới, con cách người ngồi trên lưng con ngựa sắc trắng không bao xa nữa, đã nhìn rõ người này cũng y phục đen và bịt kín mặt.

Với kinh nghiệm, nam trung niên tỏ vẻ điềm đạm, lên tiếng trước:

- Xin các hạ nhường đường cho chúng tôi qua.

Người bịt mặt không đáp, đôi mắt phát ra hai luồng nhãn quan rực sáng, ngựa mặt cắt tiếng cười lớn, át hẳn tiếng gió rít, tạo nên một cảm giác bất an cho đối phương.

Bất chợt tiếng cười im bặt, người bịt mặt hỏi lớn:

- Hai người là Điểm Quang Song Hiệp?

Giọng nói nghe như lạnh hơn băng giá, khiến người thiếu phụ lo ngại.

Nam trung niên liền đáp lời:

- Các hạ không lầm, phu thê chúng tôi trong giang hồ thường được gọi Điểm Quang Song Hiệp.

Người bịt mặt lại hỏi tiếp:

- Vậy ngươi chính danh là...

Người bịt mặt nói tới đó còn đang ngần ngừ thì nam trung niên đã tiếp lời:

- Tại hạ là Đoàn Trung Anh và ái thiê là Lưu Kỳ Lan, chẳng hay các hạ chặn lối chúng tôi có mục đích gì?

Người bịt mặt cười nhạt đáp:

- Quyển sách mà các ngươi đang giữ.

Đoàn Trung Anh hỏi lại:

- Điểm Quang Kiếm Pháp?

Người bịt mặt lại cười lớn:

- Thứ đó vô dụng! Ta cần Huyết Long Kiếm Phổ.

Đoàn Trung Anh khựng lại, nhìn qua Lưu Kỳ Lan khẽ gật đầu, rồi quay phắt lại nhìn chăm chăm vào người bịt mặt gần giọng:

- Các hạ là ai?

Người bịt mặt hừ một tiếng rồi nói:

- Trong đời, chưa có ai dám hỏi đến tên ta.

Sự thật, song hiệp cũng đã đoán được người bịt mặt kia là ai rồi.

Trong một năm nay, võ lâm có xuất hiện một quái khách võ công cao siêu, hành tung xuất quỷ nhập thần, giết người như đồ tể, cướp đoạt báu vật, kỳ thư, bí kíp võ học. Song chưa ai biết rõ tung tích của hắn. Võ lâm giang hồ hào khách chỉ biết quái khách ấy sử dụng võ công tinh tú của nhiều môn phái mà thôi.

Do đó, đêm nay, Điểm Quang Song Hiệp cảm thấy đây là một đối thủ nguy hiểm, lành ít dữ nhiều.

Người bịt mặt thấy Điểm Quang Song Hiệp vẫn im lặng lại quát:

- Nếu biết điều hãy trao ngay Huyết Long Kiếm Phổ cho ta!

Đoàn Trung Anh cũng gần giọng trả lời:

- Như vậy đêm nay các hạ đón đường chúng tôi chỉ với mục đích ấy thôi sao?

Người bịt mặt đáp ngay:

- Phải.

Đoàn Trung Anh cương quyết:

- Không cần nói nhiều, hãy ra tay đi.

Vừa dứt lời, cả song hiệp lẫn người bịt mặt đều nhẹ nhàng rời lưng ngựa, đứng thủ thế trên mặt đất.

Người bịt mặt quát:

- Nơi này là mồ chôn của phu thê các người!

Tiếp theo lời nói, người bịt mặt bước vọt tới, phóng kiếm đâm vào thiếu phụ. Lập tức, Lưu Kỳ Lan đảo người né tránh, ngờ đâu thanh kiếm như uốn cong lại, đánh ngược về phía Đoàn Trung Anh.

Đoàn Trung Anh la lên:

- Hồ Phong Kiếm!

Rồi nương theo thế búng người lộn về phía sau một vòng để tránh. Chỉ một chiêu đầu, người bịt mặt đã sử dụng kiếm pháp thập phần cao diệu làm cho song hiệp phải e dè.

Cùng lúc đó, Lưu Kỳ Lan phóng vút đến một kiếm chiêu của Điểm Quang Kiếm Pháp vào sườn của đối phương, người bịt mặt chỉ hơi di chuyển bộ pháp, nhẹ nhàng tránh chiêu kiếm rồi phản công rất quyết liệt.

Hai bên tiếp tục giao đấu, một vùng kiếm ảnh điểm quang chớp lòe và kiếm phóng ào ào vi vu làm những hoa tuyết khá lớn phải tan tành rụng tóe trong ánh sáng mờ ảo của đêm gió tuyết mà cả đôi bên không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa.

Cuộc giao đấu càng lâu, song hiệp càng dần dần lúng túng, bởi người bịt mặt liên tục đổi chiêu thức kiếm pháp của các phái Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn và các môn phái khác một cách nhuần nhuyễn cao siêu gây áp lực liên tục, ép song hiệp vào thế bị động, lo đón đỡ mà thôi. Sự nguy hiểm mỗi lúc một gia tăng đối với song hiệp.

Nhưng đã hơn sáu mươi chiêu, tuy người bịt mặt ở thế thượng phong mà vẫn không hạ được đối thủ nên có vẻ bực tức.

Bỗng người bịt mặt hét to một tiếng, thân hình hấn phóng vút lên cao, lộn ngược lại, đồng thời co chân phóng độc cước vào Đoàn Trung Anh.

Khi thấy chiêu thức này, Lưu Kỳ Lan la lên:

- Đúng là hấn rồi!

Vừa hét Lưu Kỳ Lan vừa dùng thế Nhất Quang Điểm Tuyệt, trường kiếm lóe lên đâm vút vào đối phương, còn Đoàn Trung Anh tung chiêu Huyền Quang Xuyên Vân, lóe chớp sắc vàng kiếm quanh quất ngược lên.

Người bịt mặt đang lơ lửng, tưởng chừng khó thoát hợp thức này, nhưng thân hình hắn xoay thêm một vòng nữa thoát khỏi chiêu kiếm của Trung Anh, đồng thời chân hắn điểm nhẹ lên sống kiếm của Lưu Kỳ Lan, rồi hắn bật lộn thêm một vòng nữa, bất ngờ đáp nhanh sát lưng Lưu Kỳ Lan với một thân pháp cực kỳ diêm ảo.

Chân chưa chạm đất, lưỡi kiếm của hắn đã đâm về phía sau xuyên trúng lưng của Lưu Kỳ Lan. Thiếu phụ không tránh kịp, chỉ hét lên tiếng bi ai, lão đảo khi trường kiếm của đối phương rút ra khỏi người nàng. Máu tuôn xối xả trước ngực và sau lưng, rồi thân hình Lưu Kỳ Lan ngã sấp, chết lịm.

Đoàn Trung Anh kinh hoàng, nổi lòng tràn ngập đau thương, uất khí dâng cao, chàng hét lớn:

- Ta quyết tử với nhà ngươi!

Cùng với tiếng hét, Đoàn Trung Anh sử dụng ngay chiêu cuối cùng của Điểm Quang Kiếm Pháp. Chỉ thấy trong ánh sáng lờ mờ một loạt ánh chớp màu vàng lấp lánh tới tấp bay vút vào đối phương rất kỳ ảo.

Lập tức người bịt mặt cũng hét lên tiếng lớn, thanh trường kiếm trong tay hắn liền tạo ra một vùng kiếm quang sáng tròn dày đặc, phá tan những điểm quang màu vàng của đối thủ, khiến chúng toi tã, tắt phụt.

Chiêu thức cuối cùng của Điểm Quang Kiếm Pháp bị phá vỡ, Đoàn Trung Anh chột hoang mang. Chính trong khoảnh khắc ấy, kiếm quang rực sáng của đối phương vụt tụ lại thành hình nhất điểm xà như ánh chớp xẹt cực nhanh đến giữa ngực của Trung Anh.

Chỉ nghe tiếng la của Trung Anh vang lên:

- Á...

Tức thì, thân hình thối lui, tay buông trường kiếm, máu từ ngực hắn bắn ra, rồi rơi ngã trên mặt đất, khi người bịt mặt rút nhanh trường của hắn khỏi lồng ngực Đoàn Trung Anh.

Người bịt mặt đến xác Đoàn Trung Anh lục soát và lấy ra một quyển sách mỏng, nơi bìa có ghi: "Huyết Long Kiếm Phổ". Mắt hắn sáng lên, gạt gù khoái trá nhưng bỗng vụt tắt khi tay hắn lật đến trang cuối quyển sách.

- Trang cuối đã bị xé mất! Nó ở đâu rồi! Thật tức chết!

Hắn nhẹ cất quyển sách vào trong áo, đưa mắt nhìn chung quanh, rồi lẹ làng phóng lên lưng ngựa, ra roi lao vút đi giữa vùng núi đồi.

Gió mát đêm đông, vẫn phủ xuống đều đặn như rải từng cánh hoa tuyết, ướp liệm cho đôi phu thê Điểm Quang Song Hiệp này vậy.

Qua ngày hôm sau, cả thị trấn Nguyên Dương này ai cũng biết tin Điểm Quang Song Hiệp đã bị sát hại. Còn võ lâm lại càng chú ý đến việc Điểm Quang Song Hiệp chết vì Huyết Long Kiếm Phổ và họ còn biết quyển kiếm phổ ấy đã bị mất trang cuối cùng. Từ đây, các cao thủ võ lâm lại âm thầm truy tìm kẻ bịt mắt, tìm kiếm phổ và tìm trang cuối bị mất.

Trong lúc ấy, tại Đoàn gia trang, sau cái chết của Đoàn trang chủ và Lưu phu nhân, tình hình trong trang đang đắm chìm trong sự thê lương ảm đạm. Nỗi đau buồn và gánh vác mọi việc trong trang đều dồn cho người con trai độc nhất là Đoàn Trung Ngọc.

Sau việc tang chế rộn ràng, chàng ta còn phải điều hành việc buôn bán nơi cửa hiệu mà phụ mẫu để lại, mà chàng lại không hề nghĩ là mình phải nhận lãnh sớm như vậy.

Đoàn Trung Ngọc đang ngồi miên man suy nghĩ nơi khách sảnh, chợt nghe tiếng ồn ào và tiếng đánh nhau té ngã la ó nơi ngoài sân trước, nên chàng vội vàng bước ra ngay.

Tại đây, các gia đình kẻ ôm đầu rên la, kẻ trật tay trật chân, đau đớn lè lết trên mặt đất và nơi ấy đang có ba người mặc võ phục nét mặt hầm hầm quắc mắt nhìn chàng.

Trung Ngọc cung tay thủ lễ và hỏi:

- Chẳng hay tam vị là ai? Có việc gì xin chỉ giáo?

Một người liền đáp:

- Người là công tử Đoàn Trung Ngọc?

Không đợi chàng trả lời, người này liền tiếp:

- Ba tháng trước đây, phụ thân người đã đến Lâm Sơn phái của ta đả thương người, hôm nay Lâm Sơn Tam Gia đến đòi nợ ấy.

Trung Ngọc hỏi:

- Vậy các hạ muốn thế nào?

Người này đáp:

- Trả oán!

Nói vừa dứt lời, lão này liền nhảy vọt đến bên Trung Ngọc dùng quyền sử dụng chiêu Mãnh Hổ Xuất Động tấn công ngay.

Biết không thể dùng lời để hóa giải nên Trung Ngọc đành tiếp quyền của đối phương.

Cuộc giao đấu qua mười chiêu, lão già đó nóng lòng nên đã sử dụng quyền cước ào ạt tấn công nhưng để lộ sơ hở ở bụng.

Không chậm trễ, Trung Ngọc chuyển biến thế thủ thành thế công thật bất thần!

Bịch!

Lão già bị trúng cước loạn choạng té lui. Lập tức có hai tiếng hét lớn. Cả hai người còn lại của Lâm Sơn phái phóng lên tiếp ứng để cho lão già chưa kịp thời trở dậy. Rồi cả ba liền phối hợp quyền, thức, thủ, công, nhịp nhàng lên cho Trung Ngọc trở nên bối rối.

Cuộc đấu càng kéo dài, quyền thức của Trung Ngọc càng rối cho nên bị trúng đòn.

Bịch!

Một quyền trúng vào vai trái làm chàng lão đảo chưa kịp định bộ lại thì hai ngọn cước khác đã bồi theo, hất thân hình chàng ngã chúi tới. Tức thì ba tay quyền nữa tới tấp đánh thêm làm chàng ngã lăn bất tỉnh.

Cho đến khi chàng tỉnh lại liền nghe tiếng nói lao xao:

- Công tử tỉnh lại rồi!

Lúc này nghe toàn thân đau nhói, Trung Ngọc cũng cố gắng chống tay trở dậy, thấy mình đang nằm trên giường.

Chàng nghe lão quản gia nói:

- Công tử hãy nằm tĩnh dưỡng và uống thuốc, không nên cử động nhiều.

Trung Ngọc cố nói:

- Không sao, ta thấy đỡ rồi. Bọn Lâm Sơn phái còn ngoài trước không?

Có tiếng đáp:

- Ái chà! Công tử bất tỉnh đã một ngày một đêm rồi. Bọn Lâm Sơn phái đã bỏ mạng hết rồi.

Trung Ngọc giật mình hỏi:

- Ai giết bọn ấy? Mà ta đã bất tỉnh lâu như vậy sao? Sự việc như thế nào? Các người hãy nói cho ta nghe.

Nói xong Trung Ngọc bước xuống giường, lão quần gia đỡ chàng chậm chạp đến ghế ngồi rồi nói:

- Khi thấy công tử ngã xuống, chúng tôi vội nhảy đến tiếp cứu nhưng đều bị chúng đánh ngã.

Vừa lúc đó có tiếng hét lớn:

- Hãy dừng tay!

Thì ra, nơi hiện trường vừa xuất hiện một người võ phục màu xanh, che mặt bằng miếng vải xanh.

Có tiếng thốt lên từ ba tên Lâm Sơn phái:

- Thanh Y hiệp khách!

Một lão khác tiếp:

- Việc này không dính dấp tới ngươi, ngươi không nên can dự vào.

Thanh Y hiệp khách đáp:

- Sao ngươi biết được. Ta thấy chướng mắt là ta can thiệp thôi. Các ngươi hãy rút đi.

Cả ba gầm lên và liền rút binh khí. Hai người sử dụng đao và một người song đoản đao.

Thanh Y hiệp khách gằn giọng:

- Đó là tại các ngươi.

Vừa dứt lời, trên tay Thanh Y cầm một trường kiếm. Lâm Sơn Tam Gia lập tức xông tới vùng đao tấn công với những chiêu sát thủ.

Hai mươi chiêu trôi qua, chỉ thấy Thanh Y hiệp khách sử dụng kiếm pháp rất nhẹ nhàng kín đáo, cùng với bộ pháp di chuyển ảo diệu, dần dần làm cho ba lão già kia không còn hợp chiêu hữu hiệu nữa.

Chợt Thanh Y hiệp khách hét lên tiếng lớn, kiếm pháp liền biến đổi, ánh kiếm lấp lánh như vạn điểm quang nhấp nháy phủ úp vào đối phương, tức thì những tiếng la dứt nghẹn và thân hình của Lâm Sơn Tam Gia bật ngã nhào vì yết hầu đã bị mũi kiếm đâm thủng chết liền tại chỗ.

Thanh kiếm vừa thu lại thì thân hình của Thanh Y hiệp khách cũng vụt rời khỏi nơi giao đấu.

Nghe xong, Trung Ngọc chậm chạp bước đến giá sách và nói:

- Quán gia hãy ra ngoài đi.

Lão quán gia cúi đầu nói:

- Công tử hãy uống thuốc.

Trung Ngọc đáp:

- Ta biết rồi. Cứ để đó.

Lão quán gia liền lẳng lẳng bước ra ngoài. Còn Trung Ngọc rút nhẹ gần nơi tay, nhìn chăm chú nơi bìa sách có ghi “Điểm Quang Kiếm Pháp”.

Đây là kiếm pháp gia truyền mà phụ mẫu chàng để lại. Tuy các chiêu thức trong sách này chàng đã thuộc lòng, nhưng giờ đây nhìn thấy nó, lòng chàng nghe xót xa như lời phụ mẫu đã nói:

- “Đây là kiếm pháp gia truyền, con phải giữ gìn cẩn trọng. Nhớ nghe con!”

Những lời dặn như văng vẳng bên tai, làm chàng tận ngàn định dở sách ra xem nhưng bỗng đổi ý, chàng lại để lại chỗ cũ với tiếng thở dài.

Sau vài ngày dưỡng bệnh, Trung Ngọc lại bắt tay vào việc điều hành mọi công việc của gia trang, nhất là công việc buôn bán của cửa tiệm đồ cổ của phụ mẫu chàng đã gầy dựng bao lâu nay và tạo uy tín đối với khách hàng.

Công việc này rất phức tạp, bởi phải tìm mua các món hàng quý hiếm và đi giao cho khách nơi xa theo yêu cầu, vì vậy, cũng thường đụng độ với bọn xấu, rình rập chặn cướp nhưng không được, bởi vậy danh tiếng Điểm Quang Song Hiệp được nổi tiếng lên rất cao.

Bây giờ phụ mẫu chàng đã qua đời nên chàng phải nối tiếp công việc và có hai người phụ giúp là Đào Thành và Lô Chí là hai tay võ công khá cao.

Hôm nay, Trung Ngọc chuẩn bị đến cửa tiệm để xem xét, sắp xếp công việc thì chợt lão quán gia hét hải chạy vào báo:

- Công tử ơi! Tiệm đồ của chúng ta đang bị phá phách dữ dội.

Trung Ngọc chụp ngay thanh kiếm vội lao đi. Nhưng đến nơi không còn đánh nhau. Chàng vội bước nhanh vào bên trong.

Nơi đây, những đồ quý hiếm đã bị đập vỡ tan hoang. Từng học tử, từng ngăn kệ hầu như đều có những bàn tay lục lọi, xô ngã, tìm kiếm. Trung Ngọc đang ngẩn ngơ nhìn cảnh đồ nát, bỗng nghe có tiếng động ở góc phòng và một người vừa trối dậy vừa nói:

- Công tử! Xin công tử thứ tội!

Trung Ngọc vội bước đến ôn tồn nói:

- Đào Thành, ngươi không sao chứ?

Vừa hỏi, chàng vừa nhìn Đào Thành đã bị thương.

Đào Thành nói tiếp:

- Bọn chúng mặc y phục toàn đen và bịt kín mặt, không nói lời nào, chỉ nhảy vào tấn công chúng tôi và Lỗ Chí đã trúng đao chết rồi.

Vừa ôm ngực, Đào Thành vừa tiếp:

- Trong bọn chúng có một người võ công rất cao, chỉ ba chiêu đã chém Lỗ Chí chết, tôi liền tiếp cứu bị hấn dùng độc cước đá tôi vào góc phòng không sao dậy nổi.

Trung Ngọc nói tiếp:

- Rồi sao nữa?

Đào Thành lấy hơi, nói tiếp:

- Tất cả bọn chúng không cần để ý đến chúng tôi mà chỉ cùng nhau moi móc, lục lọi, đập phá như cố tìm kiếm gì đó.

Đào Thành ngưng một lát rồi nói:

- Cho đến khi, có một tên trong bọn chúng nói: "Thưa chủ nhân, không có gì cả", thì cả bọn mới kéo nhau bỏ đi.

Trung Ngọc trầm ngâm một chút rồi nói:

- Việc này ta sẽ tính sau, còn từ nay cửa tiệm này xem như đã đóng cửa.

Sau đó, Trung Ngọc trở về gia trang, đầu óc ngổn ngang trăm mối. Những việc xảy ra dồn dập làm cho Trung Ngọc phải suy nghĩ lo lắng tìm cách đối phó. Hơn nữa, ngoài giang hồ chàng chưa hiểu được điều gì vì quanh năm chỉ ở trong gia trang nên làm chàng thêm bối rối.

Cứ mãi ngẫm nghĩ, suy tư chợt nghe lão quản gia nói:

- Đã khuya rồi, công tử hãy đi nghỉ ngơi đi.

Trung Ngọc khẽ gật đầu. Lão quản gia lui ra ngoài, nhẹ khép cửa phòng lại. Chàng lại thở dài, đi đến giường nằm nghỉ.

Vì cả ngày xảy ra bao nhiêu chuyện, đầu óc căng thẳng mệt mỏi nên nằm một lúc Trung Ngọc liền thiếp đi.

Đang ngủ, Trung Ngọc bỗng cảm thấy lạnh ở cổ nên liền chột tỉnh ngay và nghe tiếng nói hăm dọa:

- Nằm im, các sách quý phụ mẫu ngươi cất ở đâu?

Trung Ngọc mở mắt tỉnh táo đáp:

- Tôi không biết.

Một tên bịt mặt, y phục đen, quắc mắt nhìn chàng cười khẩy, rồi thu cây đao đặt nơi cổ của Trung Ngọc lại rồi nói:

- Bướng bỉnh thì khó sống đấy!

Vừa nói, hắn đảo bước lục tìm quanh phòng.

Thừa cơ hội ấy Trung Ngọc rút trường kiếm ở đầu giường chìa vào tên bịt mặt, hỏi:

- Ngươi là ai?

Tên bịt mặt hầu như không xem trường kiếm trên tay Trung Ngọc ra gì và đáp:

- Trong đời chưa ai dám hỏi đến tên ta.

Trung Ngọc lớn tiếng gọi:

- Gia nhân đâu?

Không một tiếng đáp, đầu cho chàng gọi thêm mấy lần nữa.

Trong lúc ấy, người áo đen tiếp tục lục lọi, xô ngã, đập phá các giá sách của chàng.

Trung Ngọc hét lớn:

- Đỡ kiếm!

Chàng sử dụng Điểm Quang Kiếm Pháp để tấn công đối phương với tất cả sức lực nhưng chỉ thấy người bịt mặt đi bộ, xoay người tránh chiêu thức khá dễ dàng như không chú ý mà hắn vẫn tiếp tục lục lọi các sách vở để trên các giá sách.

Đoàn Trung Ngọc đã sử dụng trọn chiêu thức gia truyền, tuy không phát huy được nội lực, làm cho Điểm Quang Kiếm Pháp không lóe lên được những điểm ánh quang vàng, có lẽ thế mà tên bịt mặt vẫn ung dung xem thường và đột nhiên quát lên:

- Hãy xem đao pháp của ta.

Tức thì, thanh đao trên tay tên bịt mặt vũ lộng, biến thành vô số thanh đao khác, giăng phủ khắp người Trung Ngọc làm chàng sững sờ không biết cách nào đối phó đành nhắm mắt chờ chết.

Bỗng tên lạ mặt cười nhạt đáp:

- Ta không giết ngươi nhưng ngươi hãy nghe rõ đây.

Trung Ngọc chột nhìn y phục của mình đều rách nát do thanh đao của tên bịt mặt chém đứt rất nhiều đường nhưng lại không chạm đến da thịt của chàng.

Tiếng nói của tên bịt mặt vang lên:

- Ta cần trang sách cuối cùng của Huyết Long Kiếm Phổ, nếu ngươi chịu đưa ra, ta có thể cho toàn mạng.

Trung Ngọc đáp:

- Thật ta không biết.

Tên bịt mặt "hừ" một tiếng nói:

- Được lắm! Ta sẽ dùng độc môn thủ pháp Tam Âm Triệt Mạch để bẻ ba kinh mạch của ngươi. Với thủ pháp này, ngươi sẽ không luyện được võ công và chỉ trong một năm kinh mạch sẽ đứt và ngươi sẽ chết trong đau đớn.

Vừa dứt lời, chỉ thấy người y lướt tới, hai tay chớp lên, điểm vào các đại huyệt của Trung Ngọc làm chàng cảm thấy đau nhói cực kỳ rồi ngã vật ra.

Tên bịt mặt dùng bộ nhìn chàng gần giọng:

- Trong vòng một năm, nếu ngươi chịu đưa ra, thì ta sẽ giải độc thủ ấy cho ngươi.

Dứt lời, tên bịt mặt thông thả, bước ra ngoài nhưng khi đến cửa phòng, hắn quay lại nói:

- Ngươi hãy la lên là ngươi muốn gặp người bịt mặt, tất ta sẽ đến.

Nói xong, hắn lao vút trong bóng đêm.

Vừa lúc đó, Trung Ngọc nghe tiếng lộp bộp, hơi nóng và khói mù xông vào phòng.

Chàng đang hốt hoảng thì nghe tiếng la:

- Cháy! Cháy!

Loạng choạng đứng dậy, Trung Ngọc lấy vội quyển Điểm Quang Kiếm Pháp gia truyền giấu nơi đầu giường mà tên bịt mặt không tìm được cất vào người rồi lao ra ngoài,

nhìn loáng thoáng các gia nhân của gia trang đang nằm gục rải rác và ngọn lửa ập cháy bùng tới.

Không còn cách nào lôi kéo họ được. Trung Ngọc đành cố gắng thoát người ra ngoài gia trang, ngao ngán nhìn toàn bộ gia trang đang bị thiêu hủy và những gia nhân cũng đang bị hỏa thiêu.

Giữa đêm khuya, ngọn lửa bùng cháy ngút trời với những tiếng cháy gỗ nổ lộp bộp bên lửa bắn tung tóe, như át đi không khí lạnh lẽo của mùa đông nhưng đêm nay không có tuyết rơi, không có hoa tuyết mà chỉ có ngọn lửa rực cháy như đang thiêu đốt cõi lòng Đoàn Trung Ngọc.

- o O o -